

den tidligere 2den Lønningsklasse førte til, og de har ingen Mulighed for at komme op i 2den Lønningsklasse. Venstres ærede Ordfører sagde noget om, at der ikke vilde være saa megen Anledning i Fremtiden for Præsterne til at søge Forflyttelse, man kunde regne med, at de blev i længere Tid. Men Forholdet er jo det, at Præsterne nok kan søge Forflyttelse, men de har vanskeligere ved at opnaa den end almindelige Embedsmænd. Ministeriet kan ikke i Almindelighed forflytte Præster. Menighedsraadet skal indstille, og hvis en Præst er saa uheldig, at han ikke kan blive indstillet af et Menighedsraad, kan han blive siddende i en lav Lønningsklasse i en lang Aarrække. Det kan forme sig saaledes, at han slet ikke kan blive forflyttet.

Mine Partifæller i Folketinget har ligeledes stillet Ændringsforslag til § 11; det omhandlede ogsaa det Spørgsmaal, jeg nys omtalte, vedrørende Provstelønningerne. Jeg kan ikke se, hvorfor de 1200 Kr., som Provsten faar, ikke skulde være pensionsgivende. Han lægger maaske et nok saa stort Arbejde i sin Gerning for de 1200 Kr., som han forholdsvis nedlægger i sit øvrige Arbejde. Det er jo et ikke lille administrativt Arbejde, Provsten har, og det vilde være en stor Fordel, om Provstelønningen blev pensionsgivende, thi det vilde medføre, at Provsten blev i sit Sogn gennem mange Aar og ikke saa hurtigt som ellers søgte Forflyttelse. Nu er Forholdet det, at en Provst udmærket kan sidde i et 3die Klasses Embede, men da det Tillæg, han faar som Provst, ikke er pensionsgivende, vil han rimeligvis søge op i en anden Lønklasse, og det mener jeg ikke, at Menigheden i de Sogne, han har med at gøre, er tjent med.

Jeg skal anbefale Lovforslaget til hurtig Vedtagelse i det høje Ting, men jeg vil gerne henstille, at man tager under nøje Overvejelse, om det ikke vilde være retfærdigt at lade Provstelønnen blive pensionsgivende. Den højtærede Minister har jo i sin Tid stillet Forslag herom, og jeg kan ikke tro andet end, at Ministeren fremdeles vil være Tilhænger heraf.

Veistrup: Det forekommer mig, at det ved det foreliggende Lovforslag er noget af en Undtagelseslovgivning, man ønsker gennemført. Jeg ved ikke, om det er forelagt for at faa fastslaaet Rigtigheden af det gamle Ord, at der er ingen Regel uden Undtagelse; i saa Fald kan det selvfølgelig finde Anvendelse i dette Tilfælde. Jeg har været saa naiv at tro, at naar

Forholdene stillede sig, som de gjorde, for os, maatte alle følge med i den Nedskæring, der saa stærkt er fremhævet, jeg kan gerne sige hver eneste Dag og vel næsten i hver eneste Sag, vi behandler, som det afgørende i de Lovforslag, der er fremkommet fra Ministeriet. Den højtærede Kirkeminister har aabenbart ment noget andet, han har i Modsætning til alle andre ment at kunne undgaa at tage Konsekvensen af den Kronestigning, som man fra anden Side betoner saa stærkt. Jeg hørte med Interesse den ærede Ordfører for Venstre, som forleden Dag erklærede saa kraftigt, at han var rede til at tage Konsekvensen af Kronestigningen; jeg sad og længtes efter at høre, at det ærede Medlem ogsaa vilde gøre det i dette Tilfælde. Jeg hørte det imidlertid desværre ikke, men det kan maaske komme paa et senere Tidspunkt. Men jeg vil antage, at den højtærede Minister har sagt til sine Kolleger: Det er noget Snak, dette med Kronestigningen, det kan vi ikke have noget at gøre med, vi maa se, om der ikke er Mulighed for at komme til en Forhøjelse af Lønningerne for disse Præsters Vedkommende. I hvert Fald vil jeg gerne have Lov til at sige til Venstre og for Resten ogsaa til de Konservative, at nu skal de ikke glemme Konsekvenserne af Kronestigningen. Naturligvis følger man her Nedskæringen paa Tillægene, men det kommer, om jeg saa maa sige, igen paa en anden Maade — man kan maaske anvende det gamle Ord, at ligesom den var der, var den der ikke, og saa var den der dog alligevel.

Det ligger da nær at spørge: Er der nogen Begrundelse for, at den Nedskæring, man foretager paa andre Omraader, ikke ogsaa praktiseres i dette Tilfælde? Er der noget Grundlag, endsige nogen Nødvendighed for at gennemføre den Begunstigelse, man her tildeler Præsterne? Jeg hørte meget vel, at den ærede Ordfører for Socialdemokraterne gjorde opmærksom paa, at Kirkeministeren var gammelt Medlem af Præsternes Fagforening og oven i Købet har siddet i Bestyrelsen, men jeg kan dog ikke antage, at det ærede Medlem mente, at dette var en Begrundelse for at fremsætte det foreliggende Lovforslag. Jeg har ogsaa meget vel set, at den højtærede Minister har haft god Hjælp af de to Præster, der har siddet i Folketingets Udvalg. Jeg kan ikke vide, om det ikke er det, der kommer ind under Begrebet Hjælp til Selvhjælp. Det forekommer mig, det maa være noget i den Retning.